

nes, Danmark og EU har lært af Seattle og sammenbruddet, og jeg synes ikke, der er de fornødne indrømmelser til ulandene, som er nødvendige for at få gang i en ny forhandlingsrunde.

Spørgsmålet var: Er ulandene bare én stor samlet klump, der er fuldstændig enig og baserer sig på god vilje og ikke andet? Selvfølgelig er de ikke det. Ulandene har mangfoldige interesser, de er meget forskellige og har en meget blandet motivbaggrund, det er der ingen tvivl om. Men hovedskillelinjen i WTO går ikke desto mindre alligevel mellem de rige lande, som ikke vil give indrømmelser og bruger handelssystemet til at fremme egne interesser, og de fattige ulande, som efter min opfattelse med rette siger, at de for mange gange er blevet snydt af aftalerne, og at der derfor må et sporskifte til. Det er jeg grundlæggende enig i.

Det betyder ikke, at alle motiver er hæderlige, rene og gode, og det betyder ikke, at de står sammen om alt muligt andet. Men det er på den baggrund, Danmark skal forhandle med de ulande, som vi har et godt samarbejde med, bl.a. med henblik på at lægge en fælles linje og skabe en alliance. Det er det, jeg gerne vil.

Hr. Keld Albrechtsen fører en diskussion frem, som vi har haft mangfoldige gange, og jeg forstår ikke helt, hvorfor han gør det, for her er ikke nogen journalister lige nu. WTO og verdenshandelen er et så stort og kompliceret problem, at danske medier ikke beskæftiger sig med det, så hr. Keld Albrechtsen kommer efter min bedste vurdering ikke i pressen på grund af denne diskussion.

Vi bliver heller ikke klogere af den, for vi kender hinandens synspunkter fuldstændig. Men jeg vil bare sige, at jeg tror, hr. Keld Albrechtsen godt ville blive klar over, at hans linje med, at Danmark skal forhandle isoleret, ikke er så hensigtsmæssig, hvis han en gang imellem tog sig tid til at være med i parlamentarikerdelegationerne ved nogle af de internationale forhandlinger og fik en hyggelig lille sludder med nogle af Norges repræsentanter, der står og venter uden for EU's dør for at få at vide, hvad der foregår.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Claus Larsen-Jensen som ordfører.

Claus Larsen-Jensen (S):

Vi har siden starten af WTO for få år siden flere gange haft lejlighed til at tage en stor debat om WTO og den internationale handel her i Folketinget.

Der er i Folketinget et bredt flertal for, at vi gennem de internationale handelsaftaler i WTO på én gang skal styrke frihandel som et princip for verdenshandelen og samtidig underlægge handelen hensynet til social og økonomisk udvikling og vækst, også for de fattigste lande på kloden, ligesom der skal tages hensyn til arbejdstagerrettighederne og miljøet. Der skal kort sagt skabes principper for en fair handelspolitik og globale demokratiske spilleregler for den internationale handel, som kan bidrage til at give verdenshandelen og globaliseringen et menneskeligt ansigt.

Som deltager ved WTO-møderne i Singapore og Seattle står det mig helt klart, at vi står med et nyt og meget betydningsfuldt handelssamarbejde, som de allerfleste lande på kloden ønsker at være en del af, men som også er i sin vorden og derfor mangelfuldt på en lang række områder, hvor vi som socialdemokrater har krav til det internationale handelssystem.

I Singapore blev der presset hårdt på for arbejdstagerrettigheder og miljø, ulandenes vilkår og øget åbenhed og folkelig inddragelse. I Seattle fortsatte dette, om end de omfattende aktioner samtidig betød, at vi ikke kunne anvende tiden tilstrækkeligt til at nå disse mål.

Ved WTO-mødet i Qatar til november 2001 er det derfor af helt afgørende betydning, at WTO-samarbejdet bringes videre på disse områder, så vi får et velfungerende internationalt handelssystem, der tager ansvar for, at alle lande får en aktiv rolle i verdensøkonomien, og at den globale ulighed og fattigdom også ad denne vej kan bekæmpes aktivt.

WTO-forhandlingerne i Qatar skal medføre et gennembrud for udviklingslandenes marked adgang og inddragelse i verdensøkonomien og deres økonomiske og sociale udviklingsmuligheder som følge heraf. Vi kan og vil ikke acceptere at leve med en verden, hvor vi i den rige del bliver stadig rigere, medens de fattigste landes milliarder af mennesker endnu en gang hægtes af udviklingen som følge af en rå og utætmet globalisering og af, at vore lande tager et nyt teknologisk og økonomisk tigerspring ind i den nye vidensøkonomi.

Der skal gøres op med den globale ulighed og fattigdom. Det har vi i den rige del af verden et stort solidarisk ansvar for at løfte. En skæv og ulige klode er en trussel mod os alle. Det internationale handelspolitiske samarbejde i WTO er en vigtig brik til at bidrage til dette. Ideelt set er WTO ikke godt nok, men det er den bedste og